

16.s.e.trin.

Præludium

Indgangsbøn

403 Denne er dagen

Hilsen, kollekt, læsning, trosbekendelse(synges)

148 Ånden opgav enkesønnen

Evangelium, prædiken, lovprisning, kirkebøn, meddelelser og apostolsk velsignelse

Motet ved pigekoret

224 Stat op min sjæl

Kollekt og velsignelse

330 Du, som ud af intet skabte.

Udgangsbøn

Postludium

"Jeg synger Guds fred i gry og i kvæld, til slægter der kommer og gaar, jeg kalder på hver en søgende sjæl, som hvile i Herren attraar."

Sådan står der ifølge følge *Danmarks kirker* på kirkeklokken her i Urup. En klokke gjort af De Smithske Klokkestøberier i 1918. dvs. den var klar til ophængning, da kirken her i Urup blev indviet den 12. oktober 1919.

Disse verselinier fortæller om klockens og kirkens betydning her i sognet. Men hvad er det klokken minder os om? Og hvad er det, den kalder os til?

Kirkeklokken forkynder Guds fred, og det både om morgenen og om aftenen, ved morgenringning og aftenringning.

Klokken bærer, når den udgår fra dette hus, en forkyndelse frem og den kalder os til gudstjeneste og andagt.

Klokken fortæller om den fred, som vokser ud af troen, håbet og kærligheden; ja den fred, som er affødt af det håb, opstandeshåbet, som rejser sig af

evangeliet, så stærkt også i fortællingen i dag, om Jesu opvækkelse af enkens søn fra Nain.

For nok er evangeliets beretning i dag jo et forvarsel om Jesu egen død og opstandelse, men når vi hører den, hører vi beretningen i lyset af det håb, som rejser sig af kristentroen, nemlig håbet om vores synderens forladelse og det evige liv, dvs. i lyset af opstandeshåbet.

Med andre ord fortællingen om Jesu opvækkelse af enkens søn fra Nain er ikke kun en gammel historie, fra en fjern oldtid, noget for længst `bare sket og overstået`.

Den fortæller os om Guds stadige kraft og vilje til at rykke os ud af mørket og døden, og ind i lyset og ind i livet, ja ind i det fællesskab med Gud, som udvider, åbner og rækker ud over menneskets egen magt.

⌘

Den er den Guds fred, en håbefuld fred, som klokken her i Urup og alle kirkeklokker vidner og minder os om. En fred, som vi ikke selv kan skabe eller sætte i værk, men som Gud møder os med.

Netop dette forhold, at håbet rækkes os, møder os, kommer til os, bliver så tydeligt understreget af fortællingen i dag hos evangelisten Lukas, Jesu opvækkelse af enkens søn fra Nain.

Her møder vi Jesus som handlingens mand, den aktive, som bringer frelse og håb:

Enken har allerede mistet sin mand og nu også sin søn. Hun går ligesom ligfølget forventningsløs ud af byen Nain, ud til gravpladsen for at lægge sin døde søn i jorden.

Guds egen søn melder sig da på banen: Jesus *går* ind i byen, han *nærmer sig* byporten, han *får ondt af* enken og han *siger* til hende, at hun ikke skal græde. Jesus *får ligbærerne til at stoppe op*, han *tager fat* i den døde, og *siger*: Rejs dig op!

Læg mærke til alle disse udsagnsord. Jesus er den aktive: han *går*, *nærmer sig*, *standser*, *taler*, *oprejser* og *opvækker*. Mens enken og ligfølget, ligesom af naturlige grunde også den døde, er de passive.

Det er Jesus, som kommer til byen og vækker den døde søn til live igen, ja giver ham tilbage til livet, tilbage til sin mor.

Først derpå melder skaren, menneskemængden, sig så med så med tak og lovprisning, ja de bærer nu sorgløse, glade og fulde af forundring rygter om Jesus ud i hele landet. De forvandles fra at være til at være et ligfølge til en syngende menighed.

"Jeg synger Guds fred i gry og i kvæld, til slægter der kommer og gaar, jeg kalder på hver en søgende sjæl, som hvile i Herren attraar."

Det er godt at blive mindet om udgangspunktet for det, som samler os som kirke. Det, som skaren så: Jesus opvække enkens søn fra Nain, og det, som de siden udtrykker med ordene: "Herren, Gud, han har besøgt sit folk". Det er det udgangspunkt, hvoraf vores glæde, mod og alle vores forhåbninger udspringer.

Men ligesom, der af evangeliet udspringer en glæde og en forundring, som sætter menneskers tunger på gled, og kan få os til at synge og takke, ja ligefrem få os til at leve ud af den glæde og det håb, vi er givet, sådan er der også i evangeliet en modtagelighed for det mere eller mindre, som vi kommer med hver især; ja en imødekommenhed overfor det, som bor i et menneske.

Klokkeverset her på kirkeklokken i Urup siger det: "Jeg kalder på hver en søgende sjæl".

Et er at evangeliets budskab skal lyde fra generation til generation, men det er også en forkyndelse, et budskab, som kan rumme og give plads, ja som tager menneskers søgen og længsler alvorlig.

Klokken kalder, som det lyder: "på hver en søgende sjæl, som hvile i Herren attraer".

Attraa er et noget gammeldags ord. Det betyder begær, higen og stærk længsel, og det blev tidligere oftest brugt til at beskrive begæret i den erotiske kærlighed. Her i klokkeinskriftionen er ordet forbundet med længslen efter Gud, efter mening med livet og den kerne, som er større og mere end os selv.

Klokken kalder således på den søgende, den søgende sjæl.

Fordi det menneskelige ikke ligger Gud fjern (han har skabt verden, ladet sin søn blive menneske, og lader sin ånd være nærværende her), så ligger det også så dybt i det kristne håb, at vi virkelig skal tro på, at Gud vil gribe ud efter vi menneskers længsel, vores higen og søgen.

Kristentroen har, forekommer det mig, så også helt en særlig evne til og mulighed for at bøje sig mod det menneskelige, fordi denne søgen efter det menneskelige ligger i selve Guds væsen, rodfæstet i Guds natur. Han, kærlighedens kilde, søger ikke sit eget, samtidigt med at han holder fast i det skabte, og aldrig slipper os.

For Gud handler det nemlig aldrig om blot at vise sin magt og styrke for magtens egen skyld. Hans ord, kraft og ånd er derimod båret af kærlighed og af et ønske om at knytte menneskers liv til sig; dvs. også møde os som, dem vi er og med de forestillinger, ja den længsel og søgen, vi kommer med.

Vi skal også huske at være kirke i den ånd.

Det betyder, at vores opgave som præster og menighed, ikke først og fremmest er at sætte dogmatisk stakit omkring os; først og fremmest dømme ude og inde.

Vi skal derimod med evangeliet og med det mod og det håb, som vi her gives, alvorligt lytte til andre og til hinanden, og ja tale lyset frem og tale den ind i denne menneskelige længsel og lyst.

Folkekirken kan derfor efter min opfattelse aldrig blive for rummelig. For her er plads til alle. Jeg siger ikke dermed, at kristendom dermed er hvad som helst. Troesbekendelsen, Fadervor og de bibelske læsninger taler for sig selv, og det, som samler os er Kristus, han som oprejste enkens søn fra Nain.

Men det begynder bare ikke med, at vi som præst og menighed kigger mistænksom på andre og sætter skel, beklager os over sekularisering og traditionstab, over den manglende interesse og tidens mange, mange dårligheder.

Ligesom vi heller ikke skal stivne i en begrædelse af de ændre forhold på landet, at gårdene er blevet færre og større, at områder affolkes og at fællesskabet på landet ikke er det samme i dag, som det var i oktober 1919, da man indviede kirken her i Urup.

Evangeliets budskab er det samme, og det er til stadig trøst, opbyggelse og glæde for hver generation. Vores opgave er være med til at bære lyset videre, kaste evangeliets lys ind også over vores tid, så det fortsat føles både relevant og meningsgivende for mennesker i dag, ja for de knap 84 procent, som er medlemmer af kirken her i Urup, og ja også gerne for flere..

Heri ligger en stor opgave. Vi skal som kirke have øje for menneskers længsel og søgen, ja menneskelivet med de sorger og glæder, bekymringer og udfordringer, som leves i hverdagen, og vi skal her tale evangeliet ind i den.

Den kristne forkyndelse skaber ikke en parallelverden, men det er ligesom kirkeklokkens klang, noget, som klinge med ud over kirkens mure, ja udover hele sognet.

Gud hjælpe os dertil

i Jesu navn, det ske!

Amen